

Hasičská vzájemná pojišťovna v B. složila u prvního soudu podle § 1425 obč. zákona pojistné za zhořelý dům, jež první soud po jednání s přihlášenými věřiteli rozdělil, nevzav zřetele k přihlášce pohledávky fy. Ondrej F. proto, že z kupu, o něž přihláška se opírá, sešlo, a že pohledávka sama byla jak co do důvodu, tak co do přiměřenosti popřena. Rekursní soud nevyhověl rekursu firmy Ondrej F.

Nejvyšší soud nevyhověl jejímu dovolacímu rekursu.

Důvody:

Z podání Hasičské vzájemné pojišťovny v B. o složení peněz u okresního soudu ve S., jest patrné, že mělo býti použito požární náhrady za stavení k jeho znovuzřízení a doplnění příslušenství (§ 80, odst. 1 zák. o pojistné smlouvě ze dne 3. července 1934 č. 145 Sb. z. a n.). Ze spisů se pak podává, že skutečně došlo k znovuzřízení poškozeného stavení a že složených peněz se má dostati věřitelům za dodávky pro novostavbu. Nejde tedy o rozvrh požární náhrady podle §§ 79, odst. 5, a 81, druhé věty uved. zákona, a je složení peněz u soudu posuzovati, i pokud v nich jest zahrnuta požární náhrada za budovu a příslušenství, ve smyslu § 1425 obč. zák., takže při vydání jejich jest postupovati podle pravidel řízení nesporného. Dovolací rekurentka napadá usnesení rekursního soudu, jímž bylo potvrzeno usnesení soudu první stolice, takže podle § 46, odst. 2 zákona ze dne 19. června 1931 č. 100 Sb. z. a n. jest dovolací rekurs přípustný jen z důvodů uvedených v tomto zákonném ustanovení. Z těch uplatňuje dovolací rekurentka toliko nezákonnost. Při tom však ani nedoličuje, že by se napadené usnesení příčílo jasnému a nepochybnému znění nebo smyslu zákona, a její vývody, kterými se snaží nezákonnost doličiti, obsahují v podstatě jen výtky nesprávného právního posouzení.

Čís. 15690.

O odmítnutí notáře jako soudního komisaře platí předpisy o odmítnutí soudců.

Nejde o nezákonnost, byly-li důvody odmítnutí osvědčovány před soudcem, jenž rozhodl o odmítnutí notáře jako soudního komisaře.

(Rozh. ze dne 18. prosince 1936, R II 532/36.)

Za projednání pozůstalosti odmítla pozůstalá vdova (universální dědička) notáře ustanoveného soudním komisařem k projednání pozůstalosti vytýkajíc mu zaujatost a žádala, by mu bylo proto projednání pozůstalosti odňato. Nižší soudy jejímu návrhu nevyhověly.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

Jako nezákonnost vytýká dovolací stěžovatelka, že veškeré výsledky v řízení před první stolicí provedl jiný soudce, než který učinil rozhodnutí. Je sice správné, že většinu výsledků prováděl jiný soudce než

soudce, který vydal rozhodnutí. Leč v projednávané věci jde o odmítnutí notáře jako soudního komisaře v řízení pozůstalostním. Podle § 4 cit. zákona platí o jeho odmítnutí tytéž předpisy jako o odmítnutí soudců (srovnej podobně rozh. čís. 8779 Sb. n. s., dále § 4, odst. 1 zák. čís. 112/72 ř. z. o syndikátním ručení a obdobně § 4 zákona čís. 57/31 Sb. z. a n. o odmítnutí aktuárů). Podle § 22, odst. 3 jur. n. má strana důvody odmítnutí soudcem popírané osvědčiti. Provádění důkazů konané za účelem osvědčení není však vázáno předpisy pro průvodní řízení platnými (§ 274 c. ř. s. a § 34 zákona č. 100/31). Předpisů §§ 276 a 412, odst. 1 c. ř. s. nelze tudíž použít na osvědčování důvodů odmítnutí notáře v řízení pozůstalostním. Nejde proto o nezákonnost, nebylo-li osvědčování prováděno před soudcem rozhodujícím (čl. V č. 1 zákona č. 251/34 Sb. z. a n.).

Čís. 15691.

Spořitelní a záloženský spolek (raiffeisenka) není oprávněn odepříti výplatu vkladu bezelstnému nabyvateli vkladní knížky proto, že podle předpisu spolkových stanov otištěných ve vkladní knížce je představenstvo, má-li obavu, že vkladní knížka není v pravých rukou, t. j. v rukou vkladatele nebo jeho zákonitého zástupce, k tomu oprávněno.

(Rozh. ze dne 19. prosince 1936, Rv II 60/35.)

Žalobkyně přednesla, že poskytla Janu V-ovi úvěru a že ten ke krytí tohoto úvěru jí nabídl vkladní knížku žalované spořitelny (správně spořitelního a záloženského spolku), předloživ její prohlášení, že vkladní knížka, znějící na jméno Josefa V-ová na vklad Kč, není ničím vázána. Zároveň podepsal Jan V. prohlášení, že žalobkyně má právo vkladní knížku kdykoliv uzná za vhodné vyinkasovati a použít k úhradě jeho dluhu. Když však žalobkyně tak učinila a vypověděla vklad žalované předloživši vkladní knížku k výplatě, žalovaná odmítla vkladní knížku vyplatiti a uložila částku na ni znějící u okresního soudu, avšak nikoli pouze pro žalobkyni, nýbrž také pro Živnostenskou záložnu. Žalobkyně požádala proto Živnostenskou záložnu o sdělení, zda by souhlasila s vybráním těchto peněz u soudu, aby se zamezilo zbytečnému sporu, ale Živnostenská záložna odmítla vydati toto prohlášení s podotknutím, že se ji tato záležitost netýká, že částka u soudu složená není totožná s částkou, kterou na žalované požaduje, a že žalobkyně, jež má vkladní knížku v rukou, může na vydání vkladu žalovati. O tomto odmítnutí byla žalovaná zpravena se žádostí, aby vkladní knížku realizovala, avšak marně. Konečně i Josefa V-ová dala žalobkyni prohlášení o tom, že souhlasí s výplatou vkladu pro žalobkyni a také Jan V. před tím, než odevzdal vkladní spornou knížku žalobkyni, měl od své matky Josefy V-ové povolení, aby peníze, které na knížku byly uloženy, si vybral, takže mohl s knížkou volně nakládati. Navrhuje proto žalobkyně, aby žalovaná byla uznána povinnou zaplatiti jí zažalovanou částku. Nižší soudy uznaly podle žaloby, odvolací soud z těchto důvodů: Žalovaná spořitelna má za to, že žaloba měla býti